

Láng Zsolt

JELENTÉSÍRÁS

A selyemarcú Norbertót ugyan még nem léptették elő, de állandóan a minisztériumban fontoskodott, a Fiúk meg a Víztelepre jártak. Mintha kényelmetlen cipőtől szabadult volna meg. Valóban, a járása légiesebb lett, szinte dallamosan döngött végig a Kartotékos-lányok előtti keskeny folyosón. Egyszer azon kapta magát, hogy a felhajtott dekli előtt állva Figaro áriáját füttyörészi. Ha másfajta anyagból gyúrták volna vagy másfajta nevelést kap, valószínűleg elszégyelli magát. Így még az sem futott át a fején, hogy a vidám dal füttyörésze, és nem csupán a hamis intonáció miatt, ugyanolyan, akár egy hamis feljelentés: semmi köze a valósághoz. Mentségére felhozható, hogy azon a tavaszon nem ő volt az egyetlen, aki egyik napról a másikra szokatlanul kezdett viselkedni. Miután ismét végigdöngött a folyosón, aznap harmadszorra puhatólózott Varga Etelkánál, hogy indulnak-e. Az úgy kezdődött, hogy Etelka megkérdezte, „mit tetszett álmodni a Felügyelő úrnak?”, mire szép komótosan előadta a tönkrement cipőről szóló álmát. Később aztán sorban jöttek újabbak, régiek, közéjük pedig beleszórtte halálgondolatait.

„A halál? Jaj, ne tessék mondani!”

„De, Etelka, nincs abban semmi rossz.”

Szerette a lassú sétákat, szerette a kora tavasz változékonyságában is megőrizhetőnek tűnő rituálékat, amivel indulását a lány indulásához igazította. Sok időt lehetett nyerni a felöltő begombolásával, ám leghatékonyabban a kalapkarima túrógetésével hozhatta magát szinkronba. Szerette a készülődést azért is, mert ilyenkor átismételte, miről is fog aznap mesélni. Ha úgy hozta, órákon át gyűjtögette az adatokat Etelka kérdéseinek megválaszolásához. Sőt, volt olyan („melyik tengerhez mérik a tengerszintet?”), amely napokat igénylő telefonálgatásra, levelezésre készítette. De még ennél is nehezebb feladat elé állította, amikor valami személyes került szóba. „Mit tetszett a Felügyelő úrnak gondolni, amikor...?” kezdetű tudakozódás után szinte belevezett az időbe, beékelődött az emlékek közé, és mint valami szakállas nyílhegyet, már nem tudta kirántani magát. Amikor azt felelte, hogy

„a bátyám szavára lettem rendőr”, akkor a felelet tovább fúrta, befelé, le a mélyre, ám ott a bátyra vetülő különösképpen rossz fény miatt szinte semmit sem látott. Vagyis kettős vakság zuhant rá, mivel közben a jelen pillanatból is kiszorult. Mindezek ellenére rákapott ezekre a sé-tákra, elviselte a kellemetlenségeket, és nem csupán a maga nehézségéből fakadókat, eltúrta a lány gorombaságait is. Etelka különösen a hosszan kidolgozott válaszokat fogadta szeszélyes állhatatlansággal. A Felügyelő alig kezdte el, vagy csupán a lélegzétvételig és a torokköszőrülésig jutott, a lány „jaj, de szép retek!” felkiáltással ellépett mellőle, és a virágárus bádogasztalkája elé kanyarodott, ahol a hóvirág-csokrok között vékonyka retekcsomók bújtak meg.

A Felügyelőben ilyenkor világok omoltak össze, amiből természetesen arra következtetett, hogy sokat jelent neki a Hivatal betonoszlopok közé ékelt vaskapujától az útkereszteződésig tartó kétszáz lépés. Zokszó nélkül túrta a retekválogatást. Napokig. Aztán menekülni próbált.

Munkaidő vége előtt bezárkózott Irodájába, leült asztalához, kezét fölrakta az asztallapra, a frissen felújított furnérra, és belemélyedt a kéz bámulásába. Részletes, aprólékos, szinte mikroszkopikus megfigyelésébe. Ha szemmel már végzett, akkor ujjjaival húzogatta, csipkedte, csavargatta a bőrt, jobbjával a balét, és a hatás nyomában elinduló változásokat követte. Érdekes dolgokat látott. Egyik délután szinte estig bent feledkezett, mert észrevette, hogy a taréjosan felcsippentett bőr, amely annak előtte nagyjából ugyanolyan rajzolatot mutatott, mint a frissen lakkozott furnér, mégsem ahhoz hasonlatos, inkább enyhén megfönnyadt reteklevélként viselkedik, amely hirtelen kikerülve a csípős levegőre megkeményedik. Fagyott reteklevél, ez volt a végső megállapítás. Ezzel a leírással tarsolyában aztán szívesen csatlakozott ismét Etelkához, abban reménykedett, érdekelni fogja őt a dolog, eltátja a száját, és onnan aztán eljuthatnak valami sötétebb következtetéshez is, vagyis megint kedvenc témájáról beszélhet. „A halál mindenkit elvisz, de haldokolni kevesen tudnak, Etelka!” Úgy gondolta, halálkérdésekben otthon van. Az elmúlásról sokat tud mesélni. A halálvágy színeit jól ismeri, és talán olyasmiről is be tud számolni, amivel még Etelkából is kicsalogathat egy „Óh, de szép halálgondolat!” felkiáltást.

Egyrészt tehát újra akadt mesélnivalója, másrészt Etelkáról korántsem lehetett megfeledkezni. Hiába zárkózott be Irodájába, a falakon keresztül is meghallotta szuszogását. Bőrén keresztül érezte a meleg hul-

lámokban áradó lökéseket, a levegőmolekulákat elterelő gravitációt, a gravitációt befolyásoló élő tömeget. Etelka a Hivatal középpontja, a Napja, azaz annál titokzatosabb Fekete lyukja, egészen precízen: a csillagtérképeken is látható galaxisok örvénylő középpontja! De kisebb léptéket használva is megállapíthatta, hogy Etelka kísértően emlékeztet az Univerzumra. Pro primo: úgy viselkedik, mint az anyag. Hul-lámzik, fortyog, lendületbe jön, és sodorja magával környezetét, jelentőségre tesz szert, kiemelkedik, leköti a figyelmet. Pro secundo: miközben anyag, lépten-nyomon megcáfolja az anyagi világ eddig ismert törvényeit; kettő szer kettő szorzata nála sohasem megjósolható. Egyik esetben tapsikol, másik esetben durcásan fintorog ugyanattól. Relatív-nak és megismerhetetlennek mondható. Pro tercio: ezzel a kiszámíthatatlansággal mégiscsak a legvilágosabban mutatja, milyen a világ: a való világ alakmása ő, a kideríthetetlen ügyek megtestesítője. A Felügyelőnek olyan érzése támadt, hogy végre az élet tisztán szól valamiről. A nagy gondolatról. A Halálról. Hm, meglepő!

Egy napfényes délután, a kétszáz lépés alatt arról beszélt neki, hogy az úttesten heverő állattetemek mostanában egyre jobban felzaklatják. És kimutatott balfelé, ahol macskatetem hevert az utcán, félméteres vércsíkkal, amely a test alól indult, mint valami kérdőjel, úgy görbült, s a pontnak a helyén gubbasztott a cirmos szőrű tetem.

„Miért van ez, kedveském, ezen gondolkoztam a minap.” Kicsit teátrális volt a kérdés, bár őszinte megrendüléssel tette fel. Érezte, ahogy lelkében sötét tömbök zuhannak alá. Mint valami hegyomlás, amelyet ugyan egy szélvédőn koccanó kavics jelez csupán, ezért sokan nem is értik, miért a sápadás egyszerűben. Beszélni kezdett, egyre halványabb, rémültebb arccal. Mint aki rálelt sosem volt formájára, mint aki végre eltalálta a szavak igazi jelentését. Ekkor Etelka lelkesen csettintett, majd lobbanó fordulással odalépett a virágárus elé.

A Felügyelő sértődötten előresietett.

Hálátlan! Iszonyú! Pedig mi mindenre megtaníthatná! Elsősorban? Elsősorban álmodni. Aztán? Aztán tud néhány szép régi nótát. Valószínűleg nem érdekelné... Akkor ismer néhány csillagképet, pontosan betájolja őket. Vagy el tudja magyarázni a törvényszéki hierarchiát, különösen helyi szinten. Ismeri a város szennyesét, nahát, ezzel persze nem hozakodna elő. Akkor már inkább a híres emberekről mesélne neki. A színészekről meg az írókról. Az egyikről konkrétan is tudja, hogy havonta szántsándékkal betöri ablakát, majd kihívja újságíró barátját, és együtt öltik ki a rémmeséket. Vagy beavathatná, hogyan kell a molylep-

kéket elúzni. Esetleg a cipőket télire eltenni, hogy ne száradjanak ki. Igaz, ezeket mind a feleségétől tudja, és nem volna illendő továbbadni.

„Miért tetszett otthagyni?“, loholt utána Etelka. „Meg tetszett sértődni? Tán csak nem a macska miatt?“

A Felügyelő hosszú fejtegetésbe kezdett. Az imént megakasztott és felkunkorodott gondolata rugóként pattant elő, és sokáig rezgett. Rezgette. Egyre komolyabb érveket húzott elő, és már ott tartott, hogy a Hivatalnak kötelessége volna kinyomozni, ki volt a tettes. Bekattant. Erősített. Ott szuszogott mellette Etelka, és ez felizgatta, miközben a lány bamba arca elkeserítette, és az izgalom és keserűség emésztő ketőse miatt egyre dacosabban ásta magát a rögeszme lavinája alá.

Már másnap reggel figyelmeztette egy hang, nem kellene. Marhaság! Félszemmel látta magát ahogy esetlenül forgolódik a kuncogó Kartotékoslányok asztalai között. A Fiúk ideiglenesen üres íróasztalai között. Az Irodája polcain sorjázó gőgösen semmitmondó dossziék előtt. Félszemével olyannak látta magát, mint amilyen a Főfelügyelő, amikor konyakozással kezdi a napot, majd délben értekezletet hív össze, és azon be akarja bizonyítani, hogy az „inkopatababilis“ értelmes magyar szó, sőt, az „ikomapatibilimatama“ is az, és még az Akadémiát is képes felhívatni, amennyiben valaki ellent mer mondani, persze, azt is „Akakadadaménimá“-nak mondja.

Valószínűleg kiutat jelentett volna, ha beismeri, kudarccal jártak a séták. Mit is remélt? Etelkának annyira élő minden porcikája, hogy lepereg róla az összes halálgondolat. Hogyan is remélte, hogy egyszer elhívja a Temetőbe? Ülnek mozdulatlanul, beszippantva a bukszuskéval együtt a Halál részegítő illatát? Etelka képtelen volt mozdulatlanul ülni, a nyaka folyamatosan forgolódott terebélyesedő törzsén, vállai szélesedtek, haja is nőttön nőtt, nyújtózkodtak hajszájai, elhegyesedő végüikkel jobbra-balra csápoltak, egymásra letek, összefonódtak, fergeteges folyondárrá szövődtek. Szemgolyója egy percre nem nyugodott, az orr cimpája érzékenyen remegett. Még az örökös zajban is hallani lehetett a testéből előszivárgó zörejeket, ütemes döntüléseket, járatokban visszhangzó kattánásokat, surrogásukat, nyikordulásokat, azaz nem igazi nyikordulásokat voltak azok, hiszen semmi sem roszdázhatott be az állandó járatásban.

Pláne azokban a napokban! Furcsa idők jártak, mondhatni egész Európában tombolt a márciusi tél, náluk azonban tavasz volt. És ezen a tavaszszigeten el sem hitték a tévéhíradások hóhegyeit. Legfeljebb

nevettek rajtuk. Etelkában is vidáman rákapcsolt az eddig talán mérsékelt üzemmódban dolgozó élet. Anélkül, hogy kinyitotta volna száját, elmondta a maga gondolatait, és a pihekönnyű, lenge halálgondolatokat akaratlanul is agyontaposta. A Felügyelő korábbi felismerése, hogy az élet mozgalmassága nagyítóval vizsgálódva a halálkukacok nyüzgése volna, megkérdőjeleződött, közvetett módon akár az úttestre festett kérdőjellel, hiszen az Etelka ajkai között megjelenő, majd sebesen beszippantott nyelv csettintésével megsemmisítette az ő halálvágyban fogant szempontjait. Mit lehetett volna neki mondani? Mit jelentett volna az ő pirospozsgás lényének a halálvárás bizonytalan szomorúsága?

Ugyanakkor volt a tavasznak pozitív velejárója is. Tudniillik a Fiúk ejtőernyős gyakorlatokra jártak. Természetesen Szécsényi Norbi szervezte meg ezt is, illetve a sógora, annak volt valamilyen tanfolyamszervező cége. A Fiúk reggelente kimentek a régi Víztelepre, ahol egy ötméteres fatoronyból, testükön madzagokkal és hevederekkel kétméteres homokbuckákba ugráltak. Furcsa lények ezek a Fiúk! Gyanakodva forgatják szemüket, ha a Felügyelő a hangyáknak szór morzsát, ők viszont már odáig jutottak, hogy Szécsényi Norbi tisztának nem mondható tenyeréből esznek.

Örült, hogy magányosan léphet akcióba. Első fázisban megrázta a dolog. E megrázó pillanatot élte át, miközben a pillanat előidézte megrázkódtatásban elképzelte azt a másikat, a valóságosat is. A macska halálát. Ezt tartotta foglalkozása legszerencsésebb velejárójának: a tragédia-közelséget. A történet következményeként beállt tény, a létezés igazságát. A Halált mint bizonyosságot. Szeretett ezen hosszan elábrándozni. Ha valaki telefonon kereste, ingerülten kiszólt, ne zavarják, nem ér rá. „Benne vagyok egy ügyben“, mondta a Főfelügyelőnek, aki értekezletre hívta, mellesleg a maradék konyakból is meg akarta kínálni, a maradék konyakkal együtt pedig aktuális nőügyét szándékozott feltárni.

Elképzelte, miként jut macska az utcára. Hogyan menekül, majd hogyan lesz végzetes számára az a pillanat, amikor a menekülést választja a behódolás helyett. Átélté azt a állapotot, amikor a halálból már semmi, sem sokk, sem csókok nem képesek az élőt visszahozni.

A Felügyelő lelkében a macska visszatért az életbe. Feltámasztotta, hogy újra ráoszthassa a pillanatot, amikor távozik belőle az élet. Méretetlen. Mert hány másodperc? Még benne van – már nincs. Mennyi telik el? Ahogy nem látjuk a bacilusokat, úgy nem látjuk azt a pillanatot sem. Persze az is szép az embertől, hogy legalább egy másodpercet

képes megmérni. Mi egy másodperc az univerzum tizenhárommilliárd évéhez képest? Semmi. De az ember mégis megméri. Csak azt a közbeszót nem tudja. Az láthatatlan marad, akár a csoda. Épp ezért felfoghatatlan, hogy a macskát elütő autós vagy motoros, netán a hólapáttal le-sújtó házmester vagy a vasdorongos fiú miért nem állt meg, miért nem szentelt egy kis időt ennek a mérhetetlen pillanatnak. És ez a továbbhajtás, továbblépés, vállrándítás elbizonytalanítja az embert. A Felügyelő is megtorpant. Már nem csupán félszemével, hanem féleszével is gyanakodni kezdett, hogy fejében nem igazi gondolatok ütköznek, illetve az ütközés során mintha semmi kis szappanbuborékok pukkannának szét, neveltséges csiklandozással spriccelve koponyája falára.

Jelentéktelen? A Nyomozás komoly dolog!

A Hivatalban senki nem látta tisztán a célt, ezért a Felügyelő fontoskodó ábrázatától még Dúró úr, a cinikus fegyvermester is megilletődött. Persze nem voltak bent a Fiúk... Valamiképpen visszaszerezte a teret. Saját terét. Etelka az utóbbi időben nem csupán *testtömegileg* vált a Hivatal középpontjává, hanem szellemileg is. A Felügyelő, ha látzólag nem leste is a szavát, súlyt adott legapróbb észrevételeinek is. Amikor azt mondta neki, hogy ha csendet akar, hagyja nyitva az ajtókat, mert jobban eloszlik a zaj, akkor ezen komolyan elgondolkozott, míg végül meggyőzte magát, olyannyira, hogy mintha ténylegesen csendesebbé vált volna Irodája, bár feje megfájdult. Vagy amikor Etelka kijelentette, hogy a ceruza kétszer tovább tart, ha mindkét végét kihégyezik, akkor képes volt órákat veszekedni a Kartotékoslányokkal, miért nem járnak el utasítása szerint. Filozófiai mélységeket látott bele Etelka szokásaiba. Példának okáért a hajgumija hurkolásán egész este meditált... Varga Etelka gondolattá tudott válni, és elfedte az ő legmélyebb titkait is. A macskaüggyel most visszaélesztette saját, lekonyult világát. A háromszögletű terecske geometriájának felvázolását, az ablakok bemérését, a szögekét, ahonnan szemrevételezhető lehetett az eset: a régi profizmus jellemezte. Kissé nehézkesen mozdult előre, gondolatmenete ragaszkodott a betanult sémákhoz, ám épp ezzel az öreges alaposággal tudott eredményessé válni. A régi tankönyveket, ideologikus ballasztjaikkal együttvéve is elismerés illeti: mindenkit megtanítottak az alapszabályokra. A tanúkihallgatás során feltáruló eset még nem a tiszta, háromdimenziós valóság. A kihallgatott sohasem kérdéseinre felel, hanem az életét akarja elmesélni. Ellenben ahhoz, hogy eljussunk a tényekhez, végig kell hallgatnunk őket.

Az öregember, akinek levágták a lábát, és épp a tolószékes tisztálkodást gyakorolta, hiába nem láthatott semmit, töviről hegyire elmesélte, mi történt. Természetesen nem a macskával, hanem még a forradalom idején, amit ő hol puccsnak, hol változásnak, hol eseményeknek nevezett, és mélyen elítélte azokat, akik nem látják, miféle manipulációval mentették át hatalmukat a régiek. A könyvesbolti eladónő hátul állt a kirakatnak, mert szüntelenül a pultokat kell figyelnie, hiszen lopnak az emberek, képesek még a kanálistetőt is felfeszíteni, akkor épp könyvet ne lopnának, az mégiscsak könnyebb, persze nem olvasák el, hanem beviszik a papírgyűjtőnek, szóval édesanyja, aki a város túlfelén lakik, a múltkor meglátogatta őt, és ahogy átjött a túloldalról, belépett egy fedél nélküli csatornába, lábát törte, azóta pedig náluk lakik, ami duplán elviselhetetlen, mert a férje, ha anyósa, azaz az ő édesanyja náluk van, egészen megvadul. Na és a virágáros, akinek arca hozzátartozott a városhoz, egyetlen szótól furcsán idegen lett. Egyetlen szó felszakította belőle a nővére iránt érzett mérhetetlen ellenszenvét, előjöttek a gyerekkori sérelmek, sőt a sebek, mert őt igenis a nővére tette tönkre, és most az unokaöccse, nővére fia teszi vele ugyanazt, és itt egy zavaros história következett az ő kártyaszennvedélyéről meg az unokaöcs fekete Mercedeséről, amellyel a virágokat meg a retket szállítja, persze csak kamuból, mintha virág- meg retkeszállításból telne E 210-es, parabolakövetős járgányra. Nem, a macskáról senki nem tudott semmit. Macska az úton, elfintorodtak, aztán ecsetelték tovább a maguk nyomorúságát. Meg sem lepődtek, hogy végre van, aki végighallgatja őket. A Felügyelőt szerencsére olyan fából faragták, akinek volt türelme. Talán azért, mert rájött, voltaképpen mindenki a Halálról beszél. A volt a nem-lesz egyetlen bizonyítéka.

Már három napja nyomozott, azaz a hétvégét is beszámítva öt napja. És valami azt súgta neki, semmit sem szerzett vissza. Sőt egyértelművé vált, Etelka előtt akarja bizonyítani rátermettségét, módszereinek helyességét, hitelességét. Érzékeinek tucatnyira megsokszorozódott csápjaival figyelte a lányt. Vajon helyesli vagy nehezményezi, amit kérdez vagy amit tesz? A szűk folyosón, a mosdó felől jövet, nem bírta megállni, komolykodva rendelte magához. Maga sem értette, miért tette. „Miért tetszik hívni?” érdeklődött szemét felhúzza a lány. Megrémmült, ezért hirtelenjében azt sütötte ki: hamarosan elkészül a jelentéssel, jöjjön érte, gépelje le, és vigye be a Főfelügyelőnek.

„Miről tetszett jelentést írni?”

„Hiszen mondtam. A macskaügyben.”

„Milyen macska? Ja? Mindegy. Oké.”

Ettől a „ja, mindegy, oké”-tól olyan mélyre zuhant, hogy onnan csak valamiféle bosszú tudta kivonszolni. De még nem tartott ott. Ahogy Etelka kifordult, mozdulata is jelezte, hogy kételkedik benne. Ugyan már, tata! Soha nem írtál egy rendes jelentést, a Fiúknak kell átírniuk! Fölszakadt benne az összes sérelem, amit betuszkolt egy erős zsákba, ám papírból volt a zsák, és elázott a könnyektől. Na, odáig azért nem ment. A jelentést pedig juszt is megírja!

Szamárság! Érezte, most érezte igazán, mennyire az. Nem az a szamárság, hogy egy macskatetem hever az úton, hogy valaki elütötte vagy agyonverte, és még csak meg se torpant, nem a macska tragikus pusztulása, hanem a közöny az, illetve ő a számár, a közönyös világ tetten érése szamárság, az élet tetten érése, sőt még csak ez sem, hanem az, hogy Etelka mozdulataiban látja a legfontosabb instanciát. Mi legyen hát abban a jelentésben? A szavak csiszolása a gondolatok csiszolása, hallotta egyszer, s hirtelen felfogta, már ahogy kezébe veszi a ceruzát, és a kihagyezett végek között válogat, semmiféle csiszolnivalója nincs.

Ekkor jött a bosszú. Először is, leköltözött ismét a padlóra. Ugyan is egy ideje az asztalán székelt, a felújított furnér dacára, mert Etelka meggyőzte, hogy fönt nyugisabb a helyzet, mivel a zaj, nehezebb léven a levegőnél, lent torlódik össze. Kettő: bevágta Irodája ajtaját. Újra elővette a macskadossziét. A fényképeket nézegette. Közben maga előtt látta Halmosi ábrázatát, amikor utasítja, hogy fotózza le a tetejét. Kisimította a Labor jelentését, és maga előtt látta Tomasek mocsos ujjait, ahogy kérésére akkora dugót mutat, hogy na. Sorra megjelentek előtte az arcok, zsémbes és korlátolt vállvonogatások, utálkozó grimaszok. Az emberek a halált mások halálával helyettesítik, csak hogy megfélemlézhessenek róla. Semmi nincs a birtokában. Egyetlen nyom: a vércsíkos tetem. De annak sincs története. Létezett egyáltalán?

Mit csináljon?

Megpróbálta elképzelni, hogy Etelka kipirult arccal gépeli át jelentését, olyannyira lelkesen, hogy többször átszalad hozzá. Ám egy másik, valószínűbb képben letörlődött Etelka arcáról a pír: bele-belekuncog az írógépkarokba, vagy jobb esetben csokit majszol, és fogalma sincs, mi van a papíron; a lehető legalacsonyabb szintre ereszti értelmét, hogy a szájjüregét elárasztó ízre koncentrálhasson. Szólhat egy jelentés a közönyről? Írja bele, hogy kit tart bűnösnek? Ugyan, ezen még ő is kuncogna. Írja bele az öregember levágott lábát, a

könyvlopást, a virágárus kielégítetlen nővérét? Írja bele, hogy bűnözők laknak a városban? Miféle hamis feljelentés ez? Hiszen az arcok mégiscsak szenvedésről árulkodnak.

Már a második papírt gyúrta a szemétkosárba.

Majd a harmadikkal is ugyanezt tette. Ám a negyedikkel már más történt. Ezen a kora délutánon a Felügyelő megírta első nagybetűs Jelentését, amelynek semmi köze nem volt a valósághoz. Ennek ellenére valódi tanulmány rejlett benne, megtoldva egy példabeszéddel arról, hogy a nyomozás lehetőségeit hogyan színesíti egy véletlenszerűen felbukkanó mellékszál, amelyen elindulva könnyedén felfejtethető az, aminek felfejtése már-már reménytelennek tűnt. Vagy éppen olyasmire bukkanunk, amiről nem is tudtunk. Valami fontosra, amit bizonytalan dolgokkal helyettesítettünk. A Felügyelő ezzel nem akart egy régebben igen felkapott, ám a filmmúzeumokban ma is gyakran vetített filmre utalni, annál is inkább, mert nem látta azt. Nemigen nézett filmeket. Mint ahogy könyveket sem olvasott. Mióta egy őszi este összeroskadt a könyvespolca, és magával döntötte a cserépkályhát is, aminek harmadnapján fűtőtesteket szereltek a szobájába, boszszúból nem tart könyvet a lakásban. Pírdabeszédet írt tehát a véletlenről. A véletlen egy mellékes, ám annál élesebb oldalpillantás látóterében jelent meg, a példát pedig a lopott Mercedesek esete adta. Hatalmasat tüszentett, ami nála az elégedettség jele volt. Óh, hát persze, a legteljesebb mértékben elégedett lehetett. Egy oldalpillantás szokatlan élességgel rajzolta elé már-már végérvényesen elfedettnek hitt titkait. Amikor a kézírásos Jelentést átadta Etelkának, alig tudta megállni, hogy bele ne csípjén a fenekébe.

A baj pusztán annyi volt, hogy másnap befejeződtek az ejtőernyős gyakorlatok, és benépesült a Hivatal. A fordulatot vett Mercedes-ügy miatt a Főfelügyelő egy hétig nem konyakozhatott, a Kartotékoslányok fel sem állhattak gépeik mellől, mindenki ingerült volt, csokoládétól maszatos jelentések töltötték meg a légteret, no meg a Fiúk, akik Tarzan-mozdulatokkal ugráltak szekrénytetőről szekrénytetőre. És így tovább.

(2000, 2004/6.)